

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 29^ο | ΑΘΗΝΑΙ 15—30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1915 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1063

ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΘΑΥΜΑ

Ἡ Pierre Coullenvain ἔχει δίκαιον. Ἡ θεία δύναμις ἐπιβλέπει, ρυθμίζει, καὶ κανονίζει τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅ,τι πολλάκις ἐθεωρήθη ὡς μέγα δυστύχημα, ὅ,τι μᾶς ἔφε- ρεν εἰς λύπην καὶ εἰς ἀλόγωσιν, ἔχει συχνὰ καὶ ἐπακολούθημα ἀπροσδόκητον εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Ἐνας μεγάλος βασιλεὺς ἀσθενεῖ. Μεταξὺ Αὐ- τοῦ καὶ μέρους τοῦ Λαοῦ Του ὑπάρχει μία πα- ρεξήγησις. Διάφορος ἀντίληψις τῆς πολιτικῆς κα- τευθύνσεως τῆς χώρας μεταξὺ τοῦ πρώτου συμ- βούλου καὶ συνεργάτου Του προκαλεῖ τὴν παρε- ξήγησιν αὐτήν. Τὰ πολιτικὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εἶχαν κοιμηθῆ πολὺν καιρὸν ἀφυπνίζονται ἄγρια. Δύο ἀντίθετα ρεύματα δημιουργοῦνται καὶ ἀπει- λοῦν νὰ παρασύρουν εἰς τὸν ὀρηκτικὸν δρόμον τὸν αὐτὰ τὰ ὠραιότερα καὶ εὐγενέστερα τῆς φυλῆς ἰδανικά. Αἱ χθεσινὰ ἥρωϊκα νίκα, οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ θύριμβοὶ σβύνονται μέσα εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὸ ἐνεργητικὸν τῶν δύο με- γάλων παραγόντων τοῦ Ἐθνικοῦ μας Μεγα- λείου.

Τὰ δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα προετοιμά- ζονται, ὀπλίζονται, ἔτοιμα νὰ σπαράξουν, νὰ καταπνίξουν, νὰ καταστρέψουν κάθε τι ποῦ ἀν- θίσταται εἰς τὴν ἐπιζράτησιν τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν. Ὁ λαός, τὸ μεγάλο καὶ ἄκακο καὶ ἀνεύθυνον αὐτὸ παιδί, ἐξεγείρεται καὶ αὐτός, ἔτοιμος νὰ

ὑπερασπισθῆ μετὰ τὴν ζωὴν του καὶ μετὰ τὸ αἷμα του ἀκόμη ὅ,τι τοῦ παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὡς ὀρθὸν καὶ δίκαιον.

Τὴν μανίαν αὐτὴν τὴν τυφλὴν καὶ ἐμπαθῆ, τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν συναγεμὸν τῆς φυλῆς τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ. Κανεὶς κίν- δυνος ἐθνικὸς ὅσον μεγάλος καὶ τρομερὸς καὶ ἂν φαίνεται, καμμία ἀνάγκη σεβασμοῦ καὶ εὐ- γνωμοσύνης πρὸς τὰς ὑπερόχους φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι τίθενται ὡς λάβαρα εἰς τὰς δύο ἀντι- μαχομένας μερίδας. Ἀπεναντίας ὅσον τὰ λάβαρα αὐτὰ τίθενται ὑψηλότερα, τόσον αἱ ἐπιθέσεις γίνονται ὀρηκτικώτεραι, ἀνευλαβέστεραι καὶ πλεον ἐπικίνδυνοι.

Ἡ Ἑλλὰς τοῦ παρελθόντος ἀναγεννᾶται ὀλό- κληρος μέσα εἰς τὰ πάθη καὶ τὰ μίση τῆς νε- ωτέρας ἐποχῆς. Ὅπως τότε ἀπαράλλακτα καὶ τώρα ὅ,τι ὑπέροχον καὶ μεγάλο σύρεται ὑπόδι- κον σχεδὸν πρὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Καὶ ἔαν ἀκόμη κανεὶς δὲν κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ κω- νείου θάνατον, ὅπως τότε ὁ μέγιστος φιλόσοφος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἔαν κανεὶς δὲν ἐξωρίσθη ὡς ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ἔαν κανεὶς δὲν ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς ὡς ὁ Μιλ- τιάδης, τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδοθῆ μόνον εἰς τὰ σύγχρονα πολιτικὰ ἥθη καὶ τοὺς νεωτέρους νό- μους τῆς πατρίδος, οἱ ὁποῖοι τίθενται ὑπεράνω πάντων, ρυθμισταὶ τοῦ δικαίου, τοῦ ὀρθοῦ τοῦ λογικοῦ...

Αἴφνης μέσα εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν καταγίδα τῶν παθῶν, μέσα εἰς τὴν ὀρηκτικὴν μανίαν τῶν

συγκρουομένων συμφερόντων ρίπεται ως βόμβα ή κινδυνεύουσα ζωή του Βασιλέως. Τότε ο λαός ενθυμείται ότι ο πάσχων Βασιλεύς είναι ο Στρατάρχης Βασιλεύς, ο Βασιλεύς των θρόνων και των ωραίων παραδόσεων της φυλής. Η Ελλάς συνταράσσεται, συγκλονίζεται από άκρου εις άκρον. Τα πάθη κατευνάζονται. Τα μίσση σιγοῦν. Πρὸ τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἀληθινὸς αὐτὸς ἐχθρὸς καὶ ὑπονομευτὴς τοῦ ἔθνους, δὲν ὑπάρχουν πλέον κόμματα, δὲν ὑπάρχουν φίλοι καὶ ἐχθροί. Ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς νικάται.

Καὶ δλόκληρος ἡ Ἑλλάς παρουσιάζει μίαν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία πονεῖ ὅλους τοὺς πόνους τοῦ Μεγάλου Ἀσθενοῦς, ἡ ὁποία ἀγωνιᾷ πρὸ τῆς ἀγωνίας Του καὶ ἡ ὁποία πεσμένη εἰς τὰ γόνατα παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Φιλόσοφοι, ὕλισται, πολιτευταὶ ἐχθροί, ἀνθρώποι ὡς χθὲς ἀθησοί, γίνονται φίλοι καὶ φανατικοὶ πιστοὶ καὶ ἀναθέτουν πλέον κάθε ἐλπίδα των εἰς τὴν Θεῖαν Βοήθειαν. Οἱ χθὲς μισοῦντες καὶ μισούμενοι ζητοῦν σήμερα ἀδελφωμένοι ἀπὸ τὴν Θρησκείαν τῆς Ἀγάπης ἓνα θαῦμα. Ἡ Ἱερὰ Παρθένος τῶν μεγάλων ἀποκρύφων καὶ τῶν θείων μυστηρίων ἡ Θαυματουργὸς Κόρη τῆς Ἰουδαίας προσκαλεῖται ὡς ὁ μέγας θεραπευτὴς. Ὅλοι ἐλπίζουν εἰς Αὐτήν, ὅλοι ζητοῦν τὴν θεραπείαν τοῦ δοξασμένου Ἀσθενοῦς, διότι μὲ αὐτὸν συνδέεται ἀναπόσπαστα ἡ σωτηρία τῆς χώρας.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται. Ἡ Μεγάλη Ἀγία, ἡ Παρθένος, ποῦ ἐπόνεσε καὶ ἔπαθε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, κατορθώνει εἰς μίαν στιγμὴν ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐπιστήμη, ἀδύνατος, εἶχεν εἰλῆ τὴν τελευταίαν τῆς λέξιν. Ὁ Μέγας Ἀσθενὴς συνέχεται καὶ γύρω Του ἐκεῖ ποῦ ἐβασίλευεν ὁ πόνος καὶ ἡ λύπη ἀπλώνεται τώρα ἡ ἐλπίς καὶ ἡ χαρά.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε διπλοῦν. Οἱ χθεσινὸι ἐχθροί, ἐμπρὸς εἰς τὸν κίνδυνον ἀνέκτισαν τὴν ψυχραιμίαν των. Τὰ ἄγρια μίσση ἔσβυσαν. Ἐγνωθῆ τέλος ὅτι αἱ ἀντίθετοι ἐπὶ τῆς πολιτικῆς γνώμαι ἦσαν ἐξ ἴσου σεβασταὶ καὶ ὅτι οἱ ὅπαδοι αὐτῶν ἢ ἐκείνων δὲν δύνανται, ἀλλὰ καὶ δὲν ὀφείλουν νὰ σβύσουν μὲ μίαν ἀπότομον χειρονομίαν ἓνα παρελθὸν μεγάλο, τὸ ὁποῖον ἐθεμελίωσεν ὁ ἄδολος πατριωτισμὸς καὶ ἐσφράνωσεν ἡ δόξα.

Τὴν γέφυραν τοῦ κακοῦ ποῦ ἔνωσε τὸ παρὸν μὲ τὰ περασμένα μίσση καὶ πάθη τῆς Ἀρχαιότητος καὶ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων κατέρριψεν ἡ μεγάλη ἀγωνία τοῦ κινδύνου. Τὸ θαῦμα ἔγινε διπλοῦν.

Ἡ Ἑλλάς σήμερα κατέρχεται εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα ὄχι διψῶσα καὶ μαινομένη ὡς Ἐρινύς, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆς καὶ ἤρεμος. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀνεξαρτήτως προσωπικῶν συμπαθειῶν καὶ πολιτικῶν πεποιθητέων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν καὶ τῆς ἐπικρατήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς πολιτικῆς μερδός, ἓνα ἔχει πόθον, μίαν ἐπιθυμίαν, ἓνα ὄνειρον: Νὰ ἰδῆ θεμελιωμένην ἐπάνω εἰς νέα δυνατὰ θεμέλια τὴν συνένωσιν ὅλων τῶν παραγόντων τῆς χώρας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιῶν της.

Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ γίνῃ. Ἡ Θεῖα Δύναμις δὲν ἔσωσε μόνον τὸν Βασιλέα ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ σώζει καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Η κ. ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΛΟΓΕΡΗ

Μία ἀπὸ τὰς πρωταγωνιστρίδας τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοτέρας κυρίας τῶν Ἀθηνῶν, καλλιτέχνης καὶ καλλιτέχνημα μαζί, φύσις ἐκλεκτὴ καὶ προνομιούχος ἡ κ. Εἰρήνη Καλογερῆ ἀποκακρύνεται τῶν Ἀθηνῶν ἔνεκα εὐτυχοῦς γάμου μετὰ τοῦ Δημάρχου καὶ Βουλευτοῦ Κύπρου κ. Χατζῆ Ἰωάννου.

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ιδρύσεώς του εἰς τὴν κ. Εἰρήνην Καλογερῆ ἐνεπιστεύθη τὴν οἰκονομικὴν του διαχείρισιν, ὡς καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὄργανοῦ μουσικοῦ του τμήματος συμμερίζεται σήμερα τὴν χαρὰν τῆς ἀγαπητῆς καὶ ἐκλεκτῆς του συνεργάτιδος, ἐνώνει τὰς εὐχὰς του μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν τοῦ διακεκομμένου καὶ σεβαστοῦ οἴκου Καλογερῆ ὑπὲρ τῆς τελείας εὐτυχίας της.

Εἰς τὴν νέαν πατριδα της ἡ συμπαθεστάτη τῶν Ἀθηνῶν κόρη θὰ μεταφέρει τὸν εὐγενῆ της ἐνθουσιασμὸν διὰ κάθε καλὸν καὶ θὰ γείνη ἀναντιρρήτως νέος καὶ πολῦτιμος παράγων μιᾶς ἐθνικωτάτης δράσεως εἰς χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄδολος πατριωτισμὸς ἠμιλλᾶται μὲ τὴν ὑπερέραν ἀντίληψιν ὅλων τῶν ὀραίων ἰδανικῶν.

Σύντροφος ἀνδρὸς πολιτικοῦ μὲ αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ἀνωτέραν μόρφωσιν, θὰ εὔρη πλησίον αὐτοῦ ὅλα τὰ μέσα μιᾶς δραστηριωτάτης καὶ ἐθνοφελοῦς δράσεως, ἀνταξίας καὶ τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον φέρει, καὶ τῆς φυσικῆς προνομιούχου ιδιοφυΐας της.

Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους καὶ μὲ τοιαύτην βεβαιότητα τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἂν καὶ λυπεῖται διὰ τὴν ἀπομάκρυσίν της, ἥτις τὸ στε-

Η κ. ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΛΟΓΕΡΗ

ρεῖ ἐνὸς πολυτίμου ἐρείσματος καὶ ἐγκαλλωπίσματος ἀπὸ τὰ πλέον ἐκλεκτά, ὅμως χαίρει, διότι ὁ κύκλος τῆς δράσεώς του ἐπεκτείνεται δι' αὐτῆς εἰς τὸ μακρυνὸν αὐτὸ κέντρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἰς τὴν Κύπρον εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρετικῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν ἔχει βαθυτάτας τὰς ρίζας τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεῦμα, εἰς τὴν Κύπρον, ὅπου ἔχουν περιωθῆ ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα τόσα Ἑλληνικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὸ ἔργον τοῦ Λυκείου ὄχι μόνον θὰ εὔρη ἔδαφος ἥδη γόνιμον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράματός μας, περὶ διασώσεως καὶ ἀναδείξεως παντός ὅ,τι φέρει Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ θὰ προσθέσῃ ἐπικουρικῶς πολλὰ στοιχεῖα νέα εἰς τὴν κεντρικὴν ἰδέαν, τὴν διέπυσαν τὰς ἀρχὰς τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.

Εἰς τὰ ἦδη ἀνὰ τὰς κεντρικώτερας πόλεις τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος λειτουργοῦντα ἀποτελεσμα-

τικῶς Παραρτήματά μας θὰ προστεθῆ διὰ τῆς κ. Καλογερῆ καὶ τὸ τῆς Κύπρου εἰς ἀπωτέραν κάπως χώραν τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ εὐρισκομένην πλησιέστερα πάσης ἄλλης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν.

Εἰς τὸ ὀραῖον νησί, ποῦ περιβάλλει ἀκόμη ἡ θερμὴ ἀνοὴ τῆς Παφίας θεότητος, τῆς ἐνσαρκώσεως αὐτῆς τοῦ ἀρχαίου κάλλους καὶ τὸ ὁποῖον στεφανώνει ἡ ποίησις ἐνὸς ὑφιλοκορόφου Ὀλύμπου, ἡ ὀραία κόρη τῶν Ἀθηνῶν δὲν θὰ εὐρεθῆ ξένη, ἀλλ' οὔτε θὰ αἰσθανθῆ τὴν νοσταγίαν τῶν ὀραίων πραγμάτων καὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν ὁποίων ἔζησε. Δι' αὐτῆς καὶ περὶ αὐτὴν θὰ πλεθθῆ στενώτερα καὶ ποιητικώτερα ὁ ἐνωτικὸς κῶικος ποῦ συνδέει τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν μὲ ἓν ἀπὸ τὰ πλέον ἀγαπημένα καὶ τὰ πλέον συμπαθῆ Ἑλληνικὰ παιδιὰ της.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ μεταφορά τῆς εἰκόνης τῆς ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ἀπὸ τὸν ναόν.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ

Ἡ Παναγία ἔρχεται. Ὅ,τι ἔχει μείνει ἀπὸ τὸ παλαιὸν εἰδωλολατρικὸν κληροδόμημα τῆς φυλῆς ἐξανίσταται. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιστήμης σηκώνουν με περιφρόνησιν τοὺς ὄμους, καὶ οἱ ὀλίγοι λάτραι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Δωδεκαθεοῦ μειδιοῦν εἰρωνικά.

Ἡ Παναγία ἔρχεται. Οἱ ὄγλοι συγκνοῦνται. Ἡ ἐλπίς ἐξυπνᾷ εἰς τὰ στήθη καὶ τῆς καρδιᾶς ποῦ ἀπειλεῖ κάποιος ὑπέρτατος κίνδυνος. Αἱ μονάδες, τὰ μυρία ἐγώ, τὰ ἄτομα ἐνόησαν ἀδελφόνονται, μετουσιώνονται εἰς μεγάλας καὶ συμπαγεῖς μάζας, ποῦ ἠλεκτρίζει καὶ συγκλονίζει ὁ δυνατὸς σπινθὴρ τῆς πίστεως.

Ἡ Παναγία ἔρχεται. Ἐρχεται ὁ στρατάρχης καὶ ὁ ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος θὰ ὀδηγήσῃ τὰς ἀοράτους δυνάμεις τῆς φυλῆς, τὰ ἀπὸ αἰῶνων κοιμώμενα πνεύματα τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν μαρτύρων εἰς τὴν νίκην καὶ εἰς τὸν θρίαμβον.

Ἡ Παναγία ἔρχεται. Ἐρχεται ὁ μέγας θεραπευτής, πρὸ τοῦ ὁποῖου πτήσσουν, νεκροῦνται, πίπτουν ἀνίσχυροι οἱ μικροί, οἱ ἄορατοι δαίμονες τῆς ζωικῆς φθορᾶς.

Ἡ Παναγία ἔρχεται. Ἐρχεται ὁ Παντο-

δύναμος ἰατρός, ποῦ με ἓνα μειδίαιμα ἀγάπης, με ἓνα στεναγμὸν πόνου, με ἓνα δάκρυ συμπαιθείας ἀπομακρύνει τὸν κίνδυνον.

Ἡ Παναγία ἔρχεται. Κλίνετε γόνυ πιστοὶ καὶ ἄπιστοι. Ἡ μικρὰ κόρη τῆς Ἰουδαίας, ἡ Παρθένος ποῦ ταπεινὴ καὶ ἄσημη ἐγέννησε ἐντὸς σταύλου τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἔρχεται νὰ σώσῃ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς φυλῆς, ἐκεῖνον ποῦ οἱ αἰῶνες ὄδιναν, τὸν μέγαν ἥρωα καὶ ἐλευθερωτὴν.

Ἡ Παναγία ἦλθε. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι γεμάτη ἠλεκτρισμὸν. Τὰ νεῖρα ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ ἔχουν ἐνταθῆ ὡς αἱ χορδαὶ μαγευμένου ὄργανου. Αἱ ψυχαὶ πιστῶν καὶ ἀπίστων συγκλονίζονται. Ἡ ἀτμοσφαῖρα δονεῖται ἀπὸ παλμοὺς ἐλπίδος, ποῦ θὰ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ ἀναστήσουν καὶ νεκρούς.

Ἡ Παναγία ἐφθασε. Ἡ ζωικὴ δύναμις ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ τὴν ἐμφυχώνει, τὴν ζωτανεύει παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ μεγάλου Ἀσθενοῦς. Τὰ μυρία ἀόρατα μόρια τῆς ζωῆς, εἰς ὄργασμὸν ἀναγεννήσεως πυκνώνουν τὴν γύρω του ἀτμοσφαῖραν. Τὰ θαῦμα συντελεῖται. Ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ Σου Σὲ ἔσωσε, Βασιλεῦ!

Ἡ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

της και τρεμουλιαστή από θυμό· Μπράβο σου! είπε. Πες κι' Άλλα για τον πατέρα σου! Και το λόγο σου καμάρωνέ τον.

Ο Στέφανος αγρίεψεν. Κρυφκούεις πάντα απ' έξω από της πόρτες. Δεν μπορείς επί τέλους να ξεχάσης τα παλιά σου. Μπράβο σου και σένα, είπε περὶ θυμωμένος, για' όσα καταφέρνεις μέσα 'δω.

— Στέφκ, τοῦ ἐφώναζεν ἡ μητέρα του, παιδί μου, σέ παρακαλῶ, σῶπκ.

— Σῶπκ, σῶπκ! Αἴ! ἐσῶπαινα τόσα χρόνια, γιατί στην ἀρχή δὲν καταλάβαινα και ὑπέρκ δὲν τολμοῦσα. Τῶρ όμως δὲν μπορῶ να κλίνω τὰ μάτιχ μου σέ τέτοιες ἀτ...

Ἡ γρηὴ ἐκάθησεν, ἔβγαλε τὰ γυαλάκια της, τὰ ἐκαθάρισε και τὰ ξανάβαλε πάλι. Χιῶτισα ἐξυπνη, τετραπέρατη ὅπως ἦταν, ἐσυνείθιζε πρὶν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς κάθε δυσάρεστο ποῦ της ἔλεγαν νὰ βγάξῃ και νὰ καθαρῖζῃ τὰ γυαλιά της. Εἰς τὸ μεταξὺ ἐμετριάζετο ὁ θυμός της και ἐτοίμαζε καλλίτερκ τὴν ἀπάντησί της.

Μάλα

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ αὐτενέργεια και ἡ εὐθύνη εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν, εἶναι πράγματα ποῦ ἔπρεπε νὰ συμβαδίζουν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν της μητρός. Συνήθως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἡ παρεμποδίζεται τελείως ἡ αὐτενέργεια τοῦ μικροῦ ἢ δὲν τοῦ ὑπολογίζεται καμμία εὐθύνη.

Ἡ αὐτενέργεια ἐν τούτοις εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Οἱ περισσότεροι δὲ γονεῖς κάμνουν ὅτι ἠμποροῦν διὰ νὰ τὴν καταπνίξουν. Τὸ *Μὴ* και τὸ *Ὅχι* εἶναι σύμβολα πίστεως τῶν περισσότερων μητέρων εἰς τὴν παιδικὴν ἀνατροφήν. Ἐνῶ δὲν κάμνουν τίποτε διὰ νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἀντίληψιν της εὐθύνης εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἐν γένει ἡ μητέρα, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν της ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐφόδια τρυφερότητος, λογικῆς αὐτοεπιβλέψεως και ὑπομονῆς, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κανονίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐνστικτῶν και τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορροεόντων σχέσεων τῶν μικρῶν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου και διὰ νὰ ἰσορροπήσῃ τὴν ταυτόχρονον ἀνάπτυξιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν.

Τὸ ἐνστικτον της αὐτενεργείας εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν εἶναι τολμηρὸν και ὀρηκτικόν. Ἐ-

πειδὴ αἱ αἰσθήσεις της ὀράσεως και της ἀντίληψεως δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀποκτήσῃ ὅλην τὴν δύναμιν, ἐπειδὴ τὸ μικρὸν συγγενεῖ πολὺ πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἀντίληψιν τοῦ ζῶου, δι' αὐτὸ ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐγγίξῃ, νὰ ψαύῃ και νὰ κατατρέφῃ ἀκόμη τὰ περὶ αὐτὸ ἀντικείμενα διὰ νὰ ἀντιλαμβάνεται τελειότερα αὐτά.

Ἡ μητέρα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφίση φυσικὰ τὸ μικρὸν ἐλεύθερον εἰς τὸ ἐνστικτον της αὐτενεργείας του. Ἀλλὰ νὰ τοῦ ἀπαγορεύῃ νὰ ἐγγίξῃ και νὰ μελετᾷ κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον της ἀντίληψεως τὰ ἀντικείμενα ποῦ τὸ περιστοιχίζουν, πρῶτον τὸ καταδικάζει εἰς ἀνίαν και προκαλεῖ τὴν δυσθυμίαν και νευρικότητά του και ἔπειτα καταστρέφει εἰς αὐτὸ κάθε αὐτενεργεῖαν και πρωτοβουλίαν διὰ τὸ μέλλον.

Πρωτίστως λοιπὸν ἄς μὴν ἀφίνωμεν πλησίον τοῦ μικροῦ πράγματα εὐθραυστα. Τὰ παιχνίδια της πολυτελείας καταδικάζονται ἀπολύτως ἕως τὰ ἑπτὰ χρόνια τοῦλάχιστον τοῦ παιδιοῦ, καθὼς και τὰ ἐγχρωμα παιχνίδια με ἐπιβλαβεῖς βαφὰς ἕως τὰ 2—3 ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ παιδί μεταχειρίζεται και τὸ στόμα ἀκόμη διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὰς ἰδιότητας τῶν ἀντικειμένων ποῦ μεταχειρίζεται.

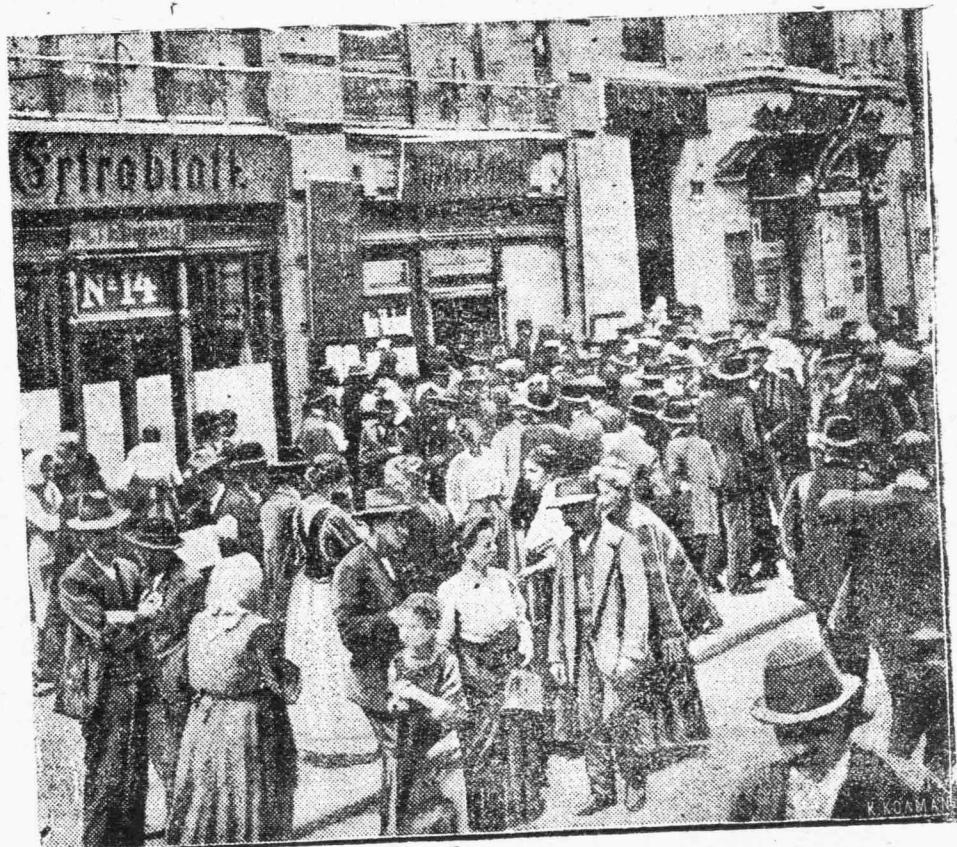
Κοῦκλες και διάφορα ζῶα πάνινα παραγεμμένα της παλιᾶς καλῆς ἐποχῆς τῶν γαϊαδῶν μας, εἶναι τὰ ἰδανικὰ παιχνίδια.

Ἡ πανένια κούκλα δὲν σπάζει και δὲν καταστρέφεται παρὰ με δυσκολίαν. Ἀλλὰ και ἂν ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν με τὸ στόμα οὔτε βιάπτει, οὔτε δηλητηριάζει. Ἀλλὰ ἡ μητέρα θὰ κατασκευάσῃ τὰ πάνινα παιχνίδια κατὰ τρόπον καλλιτεχνικόν, ὥστε νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ μικροῦ.

Τὰ πάνινα παιχνίδια ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ λερώνουν γρήγορα. Γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ πρέπει νὰ παρίσταται εἰς τὸ λουτρὸν της πανένιας κούκλας του ἢ της καθαριότητος τῶν ἄλλων παιχνιδίων του, ἡ ὁποία γίνεται μέσα εἰς νερὸ με διάλυσιν βορικοῦ ὀξέως.

Ἐὰν τὸ συχνὸ πλύσιμο ἐπιφέρῃ μεγάλην ἀλλοίωσιν τότε ἡ πανένια κούκλα ἀντικαθίσταται με νέαν. Τὸ παιδί ἐν τούτοις εἶναι ἐλεύθερον εἰς κάθε ἐνέργειάν του με τὰ παιχνίδια αὐτά, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀξίαν, δὲν σπάζουν, δὲν κάνουν θόρυβον και δὲν ἐνοχλοῦν κανένα. Καὶ ἡ μητέρα δὲν εὐρίσκει εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρεθίσῃ τὰ παιδικὰ νεῦρα με τὸ αἰώνιον μὴ και ὄχι και νὰ καταστρέφῃ εἰς τὸ παιδί τὸ τόσον εὐεργετικόν, ἐὰν ὀδηγηθῇ καλὰ, ἐνστικτον της αὐτενεργείας.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ο λαὸς της Βιέννης πρὸ τῶν γραφείων τῶν ἐφημερίδων ἀναμένων εἰδήσεις περὶ της στάσεως της Ἰταλίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΑΛΕΞΙΝ ΤΗΣ κ. ΠΑΡΡΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ

Β'.

Εἶδα τὴν Λεοντιάδα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὥραϊον περίπατον εἰς τὸν Βόσπορον, ὁ ὁποῖος με εἶχε ξεκουράσει ἀπὸ τὴν διήμερον νευρικότητά μου. Γύρω μου ἡ φύσις ἐτραγουδοῦσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ μελαγχολικὸ τραγοῦδι τοῦ φθινοπώρου. Ἦταν ὅταν μιὰ ζωὴ ποῦ ἐτελείωνεν ἔξαφνα πρὶν ὀριμάσῃ γιὰ ἀναστηθῆ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν με νέαν ἄνθησιν και νέα κάλλη. Μοῦ ἐφάνηκε ὅταν νὰ εἰκόνιζε συμβολικὰ τὴν νεότητά μου ποῦ ἐπερνούσε και ἐξεφυλλίζετο ἄσκοπα, και ποῦ τὴν ἐπερίμενα νὰ ξαναγεννηθῇ μέσα εἰς μιὰν ἄνθησιν ὀραίας και εὐγενικῆς δράσεως.

Ἡ πρώτη γνωριμία μου με τὴν γυναῖκα, ποῦ ἡ φαντασία μου εἶχε μεγαλοποιήσῃ, ὅπως ἐμεγαλοποιούσε πάντοτε ὅ,τι ἐποθοῦσεν ὀραῖο και μεγάλο, ἦτον ἀπογοητευτική. Ἡ Σαπφὼ Λεοντιάς με ὅλο τὸ ποιητικὸν της ὄνομα και τὸ ἀπαιτητικὸν ἐπώνυμον ἦτο μιὰ ἀσκητικὴ φυσιογνωμία ψυχρᾶς και ἀκόμηνου γυναικός. Στεγνὴ ὅταν ἀποξηραμένη, με τὸ ἕνα μάγουλο σκεπασμένο ἀπὸ μελανὸ σημαδι, με βλέμμα αὐστηρὸ, με ἕνα ὀλοῖσιο μαῦρο φόρεμα, χωρὶς εἶα μειδίημα, με ἐδέχθη εἰς ἕνα δωμάτιο ξηρὸ, ψυχρὸ, ἀχρωμάτιστο και γυμνὸ. Εἶχα αἰσθανθῆ ἀκριβῶς ὅ,τι και ἐμπρὸς εἰς μιὰ γρηὴ δασκάλισσά μου, ὅταν ἐπρωτοπήγα εἰς τὸ σχολεῖον. Μικρὴν ἀνατριχίλαν φόβου και ἀπογοητεύσεως μαζῇ. Μιὰ ἐλπίς χαμένη, ἕνα ὄνειρο ποῦ ἔσβινε, ἕνας στυλοβάτης ποῦ ἡ θερμὴ φαντασία μου εἶχεν ὑψώσει μέσα εἰς εἰκοσιτέσσερες ὥρες και ποῦ ἐκρημνίζετο. ἐκατρακυλοῦσε ἐμπρὸς μου μαζῇ με τὴν ὑπέροχον γυναῖκα ποῦ εἶχα

πλατειά βολάν από ὅμοιο κέντημα τὸ ἐπάνω πλατύτερο ἀπὸ τὸ κάτω. Φορέματα papillon, λεπτά μεταξωτά, σκεπασμένα με δύο βολάν ἀπὸ μαύρη πλατειά νταντέλα Chantilly με τὸ ἐπάνω βολάν πάντα πλατύτερο, εἶδος δευτέρας φούστας.

Παριζιάννα

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ Νέα Σκηνή μᾶς ἐπαρουσίασε ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς νέα ἔργα πρωτότυπα καὶ μεταφράσεις τόσα ὅσα θὰ ἀποτελοῦσαν ἄλλοῦ τὸ δραματολόγιον μιᾶς ὁλοκλήρου περιόδου.

Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν ἔργον τὴν **Παναγία τὴν Κατηφοριτσίδα τοῦ κ. Χόρν**. Ἐγράφησαν γι' αὐτὴν πολλὰ. Καὶ ἔπαινοι καὶ κατηγορίες. Δὲν νομίζω ὅτι τὸ κοινὸν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν κριτικὴν. Ἐὰν ἓνα ἔργον ἀρέσει μένει. Ἐὰν δὲν ἀρέσει πέφτει. Χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῆ ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἀρέσει εἰς τὸ κοινὸν εἶναι πάντοτε καὶ τὸ καλλίτερο.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Χόρν δὲν εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ καλλίτερά του. Οἱ Πετροχάρηδες του μένουσιν πάντοτε ὑψηλὰ πολὺ ὑψηλότερα εἰς τὴν δραματικὴν παραγωγικὴν του. **Ἡ Παναγία τὸν ἢ Κατηφοριτσίδα** ἔχασε γιὰτὶ παρουσιάζεται σύμφωνα με μιὰ παράδοσι, ποῦ δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἀνεκτὴ. Ἡ Παναγία ποῦ ἐκδικεῖται εἶναι ἀντιπαθητικὴ, ἀποκρουστικὴ. Τὸ ἔργον ἐν τούτοις ἐνέχει μυστηριωδῆ, καὶ κατὰ βάθος ἀρκετὴν δραματικότητα. Μερικαὶ ἀτυχεῖς σκηναὶ τὸ ἀδικοῦν καὶ μειοῦν τὸ καλὸν ποῦ ἔχει μέσα του. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἦτο δυνατό, γιὰ τὰ τὸ κρατήσουν. Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ἢ ὅποια συγκρατεῖ τὸ ἔργον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος, ὑπῆρξεν εἰς τὸν ἀδύνατο ρόλο τῆς πολὺ δυνατῆς. Ἡ πάλη τῆς γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τέλεια παιγμένη.

Τὸ Ἐνεκα ὁ πόλεμος ἀπὸ τῆς γαλλικῆς φάρας ποῦ ἐνέχουν τὸ κομικὸν μέσα εἰς ὑπόπτου ἐξυπνάδας ἀηδίες.

Ἡ Ὁραία Μαροταλιέζα, ἔργον πλεγμένον τεχνικὰ περὶ τὴν Γαλλικὴν Δικτατορίαν τοῦ Μποναπάρτε. Ἐπαρουσιάζει με ὅλην τὴν δυνατὴν ἐντέλειαν εἰς ἐνδυμασίας καὶ σκηνικὰ καὶ ὑπόκρισιν. Ἡ Μαρίκα πάλιν καὶ ἐδῶ θαυματουργεῖ. Εἰς τὸ μέρος τῆς εἶτε ὡς ταβερναράρα εἶτε ὡς εὐγενῆς τῆς Αὐλῆς τοῦ Ὑπάτου παρουσιάζεται με συμπαιθεστάτην ἀρχοντιά καὶ με δύναμιν ἐκτακτοῦ ὑποκριτοῦ. Ἡ σκηνὴ τῆς ταμπαιέρας παίζεται ὑπέροχα. Ὁ Μυράτ ὡς Ναπολέον κατώρθωσε τὸ δισκοιωρῶτον νὰ ὑποδυθῆ μίαν τόσο ὑπέροχον φαισιονομίαν, χωρὶς νὰ τὴν μειώσῃ. Εἶναι ὁ καλλίτερος ἔπαινος ποῦ ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς εἰς τὸν διακεκομμένον καλλιτέχνην. Ἡ ἐν γένει ὑπόκρισις τῶν ἄλλων προσώπων καλὴ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Τὸ Μαϊάτικο ψάρι εἶναι στῆς δόξες του. Τα φιλέτα του τηγανιτὰ εἶναι θαυμάσια. Ἀκόμη καλλίτερα ἂν τὰ πανάρετε μέσα εἰς αὐγὸ, τὰ ἀλευρώσετε καὶ τὰ τηγανίσετε μέσα εἰς ἄφθονο βραστό πάχος.

Μαϊάτικο ξυδάτο. Βράζετε ἀρκετὰ κρομμύδια με καρότα, με μαρούλια, με μαϊντανό, με τομάτες. Ὅταν λώσουν ὅλα τὰ πρῶτα ἀπὸ τὸ τρυπητὸ τὰ μισοκοκκινίζετε με ὀλίγο καλὸ λάδι, τὰ σβύνετε με ἓνα ποτηράκι ἄσπρο ἀρετσίνωτο κρασί καὶ ρίπτετε τὸ ψάρι σας εἰς λεπτὲς φέτες νὰ σιγοψηθῆ μέσα εἰς ὅλα αὐτά. Ὅταν εἶναι ἔτοιμα προσθέτετε ἓνα ποτηράκι ξύδι, πιπέρη ἀλάκερο, καὶ τὰ βάζετε σὲ φόρμα πάτους ψάρι καὶ πάτους ἀπὸ τὴν πηκτὴ αὐτὴ σάλτσα. Τὸ παγώνετε, τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴν φόρμα καὶ τὸ σερβίζετε με γαρνιτούρα ἀπὸ φέτες λεμόνι, ἀπὸ αὐγὰ πηκτὰ κομμένα στρογγυλά, ἀπὸ δακτυλίδια, παντζάρια καὶ ἀπὸ φούντες μαϊντανοῦ. Εἶναι καὶ ὡς θεὰ καὶ ὡς γεῦσις ὀρεκτικώτατο. Κάθε ἄλλο ψάρι γίνεται ξυδάτο με τὸν ἴδιο τρόπο.

Μαϊάτικο φούρνου. Τὸ κόβετε φέτες ἢ καὶ ὀλόκληρο. Βάζετε ὀλίγο λάδι εἰς μακρουλὴ καρβάνα με ἓνα κρομμύδι κομμένο ὄσπερινα, με καρότα φιλοκομμένα, με ντομάτες φέτες φέτες ξεφλουδισμένες καὶ ξεσποριασμένες, καὶ με ἓνα ποτηρί ἄσπρο κρασί. Τὰ βάζετε νὰ ψηθοῦν. Ὅταν εἶναι ἔτοιμα σχεδὸν προσθέτετε τὸ ψάρι σας ἀραδειάζοντας τῆς φέτες, τὸ σκεπάζετε με φιλοκομμένο μαϊντανό, με τριμμένη ψύχα ψωμί, με λεμόνι καὶ ὀλίγο πιπέρη καὶ τὸ βάζετε στὸ φούρνο. Γιὰ νὰ μὴ ξηρανθῆ τὸ λούετε συχνὰ με τὴ σάλτσα του.

Μαϊάτικο σουβλάκια. Τὸ κόβετε εἰς μικρὰ τετράγωνα κομμάτια ὡς τὰ σουβλάκια τοῦ κρέατος. Τὰ μαρινάρετε μέσα σὲ λάδι, λεμόνι, φέτες κρομμύδι, σκόρδο, καρότο καὶ ρίγανι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἕως τὸ μεσημέρι. Ἐπειτα τὰ περνάτε εἰς τὰ σουβλάκια, κομμάτι ψάρι, λεπτὴ φέτα φρέσκο λαρδί καὶ φύλλο δάφνη καὶ ἐπαναλαμβάνετε. Ἐχετε τὴν σκάρρα σας σὲ φωτιὰ μέτρια, τοποθετεῖτε τὰ σουβλάκια σας ἐπάνω, τὰ γυρίζετε, βρέχοντας με ἓνα φύλλο δάφνη ἀπὸ τὸ λάδι ποῦ τὰ ἐμαρινάρετε. Δὲν τὰ ἀφίνετε νὰ πολυψηθοῦν. Τὰ σερβίζετε κεντρικὰ μέσα στὴν πιπέτα, τὰ γαρνίζετε με ἓνα στεφάνι ἀπὸ λεπτοκομμένα ἀγκούρια σαλάτα, ἀπέξω ἀπὸ αὐτὰ ἄλλο στεφάνι ἀπὸ ἄγουρες φέτες ντομάτας ξεσποριασμένες κομμένες στρογγυλές, περιλούετε τὸ ψάρι με λαδολέμονο κτυπημένο καὶ ἀνακατομένο με γαλλικὴ μουστάρδα καὶ φιλοκομμένα τουρσιά καὶ ἔχετε ἓνα θαυμάσιο ὀρεκτικὸ πιάτο τῆς ἐποχῆς, μεζὲ πρῶτης τάξεως.